

ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΚΑΙ ΤΕΧΝΑΙ

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΑ

Ἐν τῷ ναῷ τοῦ Ἀγ. Δημητρίου Θεσσαλονίκης ἔν τινι κρύπτῃ ἀνευρέθη ἡμικυκλικὴ αἶθουσα κάτωθεν τοῦ δεξιοῦ τμήματος τοῦ ἱεροῦ βήματος κοσμομένη μετὰ πολυτίμους τοιχογραφίας τοῦ Χριστοῦ. Εἰς τὴν αἶθουσαν ταύτην ὁδηγεῖ μαρμαρινὴ κλίμαξ ἀρχομένη ἀπὸ τοῦ δεξιοῦ ἀκροῦ τῆς ἀψίδος. Μεταξὺ τῶν ἐξαχθέντων ζωμάτων, εὐρέθησαν 50 βυζαντινὰ ἀκέραια ἀγγεῖα μετὰ παραστάσεων πτηνῶν, γεωμετρικῶν σχημάτων καὶ μονογραμμάτων τοῦ Ἀγ. Δημητρίου, ἐκ τῶν ὁποίων καθιερώθη πολυτιμότης συλλογῇ βυζαντινῶν ἔργων κεραμικῆς.

— Ἐν Θεσσαλονίκῃ, εἰς τὴν συνοικίαν Βαρδάρη, ἀνευρέθη ἐπιτύμβιος στήλη μαθητοῦ τοῦ Ἀγίου Παύλου.

— Εἰς Βάρναν ἦχθη εἰς φῶς ναὸς ἀρχαῖος, εἰκόνες εἰς Μωσαϊκὰ καὶ μαρμαρινοὶ κίονες.

— Εἰς Κορώναν ἀπεκαλύφθη πλάξ τοῦ Α' αἰῶνος π. Χ., ἐφ' ἧς εἶνε γεγραμμένον συμβόλαιον ἀγοραπωλησίας ζῶων καὶ δούλων.

— Παρὰ τὴν θέσιν «Μύτικα» τῆς Αἰτωλίας, ἐβεβαίωθη ὅτι ὑπάρχει ναὸς τῆς Ἀρτέμιδος, παρὰ δὲ τὴν ἀρχαίαν Ἀλυζίαν εὐρέθη, ὑπὸ τοῦ κ. Ρωμαίου, ναὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ ἐρείπια βασιλικῆς ἐκκλησίας τῶν πρώτων χριστιανικῶν χρόνων καὶ τεμάχια μαρμαρινῆς βάσεως, ὧς καὶ στέγη.

— Ὁ διευθυντὴς τῆς ἐνταῦθα Γαλλικῆς Ἀρχαιολογικῆς Σχολῆς κ. Φουζέρ παρῇ ἤθη. Διάδοχος του φέρεται ὁ κ. Ντὲ Ματιέ.

— Κατὰ τὸ θέρος θὰ ἐνεργηθῶσιν αἱ ἐξῆς ἀνασκαφαί: Ἐν τῇ νοτιανατολικῇ γωνίᾳ τῆς Ἀκροπόλεως ὑπὸ τοῦ κ. Π. Καστριώτου. Ἐν Σουνίῳ ὑπὸ τοῦ κ. Β. Στάη. Ἐν Ἀμφιαρείῳ τῆς Ἀττικῆς (Κάλαμος Ὠρωποῦ) ὑπὸ τοῦ κ. Β. Λεονάρδου. Ἐν Ἀμπελακίῳ τῆς Σαλαμίνος ὑπὸ τοῦ κ. Ἀντ. Κεραμοπούλου. Ἐν Ἐπιδάφῳ ὑπὸ τοῦ κ. Π. Καββαδία. Ἐν Μυστρά καὶ Γεροκίῳ τῆς Λακωνίας ὑπὸ τοῦ κ. Ἀδαμαντίου. Ἐν Θήβαις ὑπὸ τοῦ κ. Παππαδάκη. Ἐν Κεφαλληνίᾳ ὑπὸ τοῦ κ. Κυπαρίσση. Ἐν Μυκῆναις ὑπὸ τοῦ κ. Φιλαδελφῆος. Ἐν Βόλῳ ὑπὸ τοῦ κ. Ν. Γιαννοπούλου. Ἐν Ἡρακλείῳ (Κρήτης) ὑπὸ τοῦ κ. Ξανθοῦδου. Εἰς Μάλιν (Κρήτης) ὑπὸ τοῦ κ. Χατζιδάκι καὶ εἰς Ἐλευσίνα ὑπὸ τοῦ κ. Κουρουγιώτου.

ΔΙΑΛΕΞΕΙΣ

Ἐν τῇ σειρᾷ τῶν διαλέξεων τῆς Ἑταιρείας τῶν Βυζαντινῶν σπουδῶν ὁμιλήσαν ὁ κ. Σοκόλης περὶ τῆς ἐπιδράσεως τοῦ Ἑλλ. πνεύματος ἐπὶ τῆς Κοινωνίας τῶν Ἑθνῶν τῆς Ἀνατολῆς, ὁ κ. Φ. Κουκουλὲς περὶ τοῦ σχολικοῦ βίου κατὰ τοὺς Βυζαντινοὺς καὶ μετέπειτα χρόνους, ὁ κ. Ἀδαμαντίου περὶ τῶν Παλατιῶν τῶν Βυζαντινῶν Αυτοκρατόρων, τῆς ἀρχιτεκτονικῆς, τῆς διακοσμῆσεως καὶ τοῦ τυπικοῦ αὐτῶν. Τὸ θέμα διεξήλθεν μετὰ πολλῆς ἀκριβολογίας προβὰς καὶ εἰς τὴν ἐνδιαφέρουσαν ἀνακοίνωσιν ὅτι τὰ Παλάτια πρὸ τῆς πτώσεως ἀκόμη τῆς Κ)πόλεως, ἄγνωστον διατὶ, δὲν ὑπῆρχον.

Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης κ. Μελέτιος ἡλεγξε τὰς ἀξιώσεις τοῦ Βυζαντινοῦ ἐπὶ τοῦ Παναγίου Τάφου καὶ τῆς Ἀγ. Σοφίας ἀποκαλέσας τὴν Παπικὴν βουλήμιν «ἀποτροπαικν».

Ὁ ἐξ Ἀγγλίας ἐπανελθὼν καθηγητὴς κ. Σ. Μενάρδος ὁμιλήσας περὶ τοῦ Ἑλληνισμοῦ καὶ τῶν Ἀγγλικῶν Πανεπιστημίων. Ἐξέδηκε τὴν ἐπίδρασιν ἣν ἀσκοῦν ἐπὶ τοῦ Ἀγγλικοῦ βίου τὰ Ἀγγλικά Πανεπιστήμια, ἀνεκοίνωσε τὰς ἐντυπώσεις του κατὰ τὴν ἐν Ἀγγλίᾳ διαμονὴν του καὶ ἐτόνισε τὴν συμβολὴν τῆς Πανεπιστημιακῆς ἐν Ἀγγλίᾳ σκέψεως εἰς τὴν ὁρμὴν ἀντιμετώπισιν τῶν κυριωτέρων προβλημάτων

καὶ ἐξήρσε τὸν φιλελληνισμόν τῶν ἐπιφανῶν Ἀγγλῶν.

Ἐν ἄλλῃ διαλέξει ὁ κ. I. Λαμβέρτης ἐξιστόρησε ὑπὸ τίνων καὶ διατὶ ἐσκευαίνετο τὸ Βυζάντιον, ἀνέφερε δὲ κυρίως τὸν Ἐπίσκοπον Κριμαίας Αἰουδοράνδον, μισέλληνα ψευδολόγον.

Ὁ κ. Κ. Σοκόλης ὁμίλησε, διὰ δευτέραν φοράν, ἔχων ἤδη ὡς θέμα τὸν Δημόσιον βίον, τὸν πλοῦτον καὶ τὴν περὶ τὴν ἐμπορίαν καὶ βιομηχανίαν ἐπίδοσιν τῆς Βυζαντινῆς Αυτοκρατορίας, ὁ κ. Ν. Καλογερόπουλος περὶ Βυζαντινῆς τέχνης καὶ τῶν κυριωτέρων Βυζαντινῶν ἀγιογράφων καὶ τελευταῖος ὁ ἀνταποκριτὴς Ρωσικῶν ἐφημεριδῶν κ. Γ. Βεγλερὴς ὁμίλησε διὰ τὴν Βιβλιοθήκην καὶ τὸ Θησαυροφυλάκιον τοῦ Σεραίου τῆς Κων)πόλεως καὶ τῶν ἐν Ρωσίᾳ Ἑλλ. Αυτοκρατορικῶν βιβλιοθηκῶν ὡς ἀποτελουσῶν ἀναπόσπαστον μέρος τῶν βιβλιοθηκῶν τῶν Βυζαντινῶν αυτοκρατόρων.

Ἐν τῇ αἰδούῃ τοῦ «Παρθενοῦ» ὁ καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου κ. Ζέγγελης ὁμίλησε περὶ τῶν ἁλλων φιλελλήνων ἐπιστημόνων καὶ τῶν Γαλλικῶν Πανεπιστημίων. Ἀνεκοίνωσε τὰ τῆς εἰς Γαλλίαν ἀποστολῆς του ἐκ μέρους τοῦ Ἑλληνικοῦ Πανεπιστημίου καὶ ἐπισκέψεώς του εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τῶν Παρισίων καὶ εἰς τὰ ἐπαρχιακὰ τῶν πόλεων Ποατιέ, Βορδώ, Μομπελιέ, τὸ διφυὲς Μασσαλίας—Αἶξ, τὸ νεωστὶ ἰδρυθὲν τοῦ Στρασβούργου, τῆς Γρενόβλης καὶ τῆς Λυὸν.

Εἰς τὸ Λύκειον τῶν Ἑλληνίδων ἡ κ. Βῦσα Σικελιανοῦ ὁμίλησεν ὑπὲρ τοῦ ἀρχαίου ἐνδύματος, τὸ ὁποῖον ἀπὸ ἐτῶν φέρει καὶ ἐξήρσε τὰ πλεονεκτήματά του.

Ὁ παρεπιδημῶν Ρώσος πρίγκηψ καὶ τέως ὑπουργὸς κ. Γκαλιστίν Μουραβλίν εἰς τρεῖς διαλέξεις ἐν τῷ Παρθενῷ ὁμίλησε Γαλλιστὶ περὶ τῆς Ρωσικῆς κακοδαιμονίας ἐπὶ τοῦ Μπολσεβικικοῦ καθεστώτος καὶ περὶ τοῦ μέλλοντος τῆς Ρωσίας. Εἰς δύο ἄλλας διαλέξεις ὁμίλησε περὶ Ποῦσκιν, ὅστις ὑπῆρξεν ὅ,τι ὁ Σαῖπης διὰ τὴν Ἀγγλίαν καὶ ὁ Δάντης διὰ τὴν Ἰταλίαν, περὶ Τολστόη καὶ Δοστογιέφσκη.

Ὁ κ. Πολ. Δημητρακόπουλος εἰς ἀπάντησιν τῶν ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ τῆς Φυσιολογίας κ. Δοντᾶ γενομένων διαλέξεων κατὰ τοῦ πνευματισμοῦ, ὃν θεωρεῖ ἀγνορίαν, ἔδωσε εἰς τὸ θέατρον Κοτοπούλῃ σειρὰν διαλέξεων ὑπὲρ τοῦ πνευματισμοῦ. Ὁ κ. Δημητρακόπουλος κηρύσσει τὴν χρεωκοπίαν τῆς ἐπιστήμης εἰς τὴν ἐξήγησιν τῶν πνευματικῶν καὶ ψυχικῶν φαινομένων. ἐξέθεσε νέας θεωρίας, στήριζομένης ἐπὶ τῆς λογικῆς. Ὁ κ. Δημητρακόπουλος ἐκοιμή, κατόπιν εἰκόσαετοῦς μελέτης, μίαν εὐρυτάτην ἔρευναν τοῦ περιεχομένου τῶν θεμάτων, τὸ ὁποῖον ἀπασχόλησε πλείστους ὅσους ἐπιστήμονας καὶ ἔδωσε τὰς ἐξηγήσεις πλείστον φαινομένων. Καθώρισε τί ἐστὶ διάνοια διὰ τῶν φυσικομαθηματικῶν καὶ χημικῶν νόμων. Βάσις τοῦ συστήματός του εἶνε ἡ κυκλικὴ λειτουργία τοῦ σύμπαντος καὶ συνεπῶς τοῦ ἀνθρώπου σώματος, τὸ ὁποῖον ἐμποτίζεται ἀπὸ ἡλεκτρισμὸν καὶ λειτουργεῖ δι' αὐτοῦ. Οὕτω ἐξηγεῖ ὅλα σχεδὸν τὰ ψυχοπνευματικὰ φαινόμενα. Τὴν θεωρίαν του, εὐφυνά ἀλλὰ καὶ τολμηράν, πρωτότυπον ἀλλὰ σαφῶς ἡτιολογημένην, ἐπρόσεξαν ἐπιφανεῖς ἐπιστήμονες, ἐκτεθεῖσαν ἄλλοτε περιληπτικῶς.

Κατὰ τὰς διαλέξεις του καθώρισε τί ἐστὶ διάνοια τοὺς δύο πόλους τοῦ σώματος βούλησιν (πνεῦμα) καὶ αἰσθησιν (ψυχὴν), ἐξήγησε τὴν ἀκτινοβολίαν τοῦ πνεύματος ἐφ' ἧς ἐστίρηξε τὴν λύσιν τοῦ προβλήματος τῆς μνήμης, τῆς βασκανίας, τῆς τηλεισθησίας, τῆς νοομαντείας. Ἀνέλυσε τὰ φαινόμενα τοῦ ἔρωτος, τοῦ ὠντοτισμοῦ καὶ ἐξήγησε τὰς περὶ βρωκολά-

κων και φαντασμάτων λαϊκάς δοξασίας, ως θεωρεί αληθείς.

Είς τὰς πέντε τελευταίας διαλέξεις ήσυχολήθη ειδικώς με τον πνευματισμόν.

— Είς τρεις διαλέξεις εν τῷ «Παργασσῶ» ο κ. Γ. Πῶλ ανέπτυξε τὰ του κοινωνισμού εν τη αρχαία Ελλάδα, ειδικώτερον δὲ εν Σπάρτῃ καὶ εν Ἀθήναις. Ἀνέλυσε τὰς περὶ πολιτείας θεωρίας του Πλάτωνος, παρηκολούθησε τὴν εξέλιξιν καὶ διαστροφὴν αὐτῶν εἰς τὸν σύγχρονον σοσιαλισμόν. Πρὸς τοὺς ἀνέλυσε τὰς «Ἐκκλησιαζούσας» του Ἀριστοφάνους, δι' ὧν σατυρίζονται αἱ Πλατωνικαὶ θεωρίαι. Ὁ ὁμιλητὴς ἐπραγματεύθη τὸ θέμα μετὰ πολλῆς βαδύτητος καὶ χρίτος, συγκρατήσας ζωηρὸν τὸ ἐνδιαφέρον του πολυπληθοῦς ἀκροατηρίου του.

ΕΙΚΑΣΤΙΚΑΙ ΤΕΧΝΑΙ

Εἰς τὴν ἐν Κ) πόλει γενομένην φιλανθρωπικὴν ἀγορὰν του Ἑλλ. Ἐρυθροῦ Σταυροῦ ἀπέστειλαν ἔργα των δωρεάν οἱ ζωγράφοι κ. κ. Ὁθωνάτος, Λύτρας, Χρηστοφῆς, Κογεβίνας, Δήμας, Ἰωαννίδης, Μαγιάσης, Μαλέας, Γεραλῆς, Τριανταφυλλίδης, Περιβολαράκης. Ἀξελὺς, οἱ γλύπται κ. κ. Μπονάτος, Βούλγαρης, Ζευγώλης, οἱ γελοιογράφοι κ. κ. Μαυριλάκος, Θεοδορόπουλος καὶ αἱ κυραὶ Πανᾶ, Χόρς, Σαμουίλ, Γεραλῆ, Τσαγγρῆ καὶ Δήμα.

— Ἐν Παρισίοις ὁ ἀνοίξῃ τὸν Ἰούλιον ἔκθεσις ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς οδοῦ Μπισσὺ καλλιτεχνικὴ ὁμάδος Ἑλλήνων ζωγραφῶν καὶ γλυπτῶν. Μετέχουν οἱ κ. κ. Μαλέας, Κογεβίνας, Φωκᾶς, Παρθένος, Λύτρας, Στεφανόπουλος, Παπαπαναγιώτου, Ροδοκανάκης, Ζαβιτοῖανος, Τόμπρος καὶ Ζευγώλης. Τὰ σταλέντα ἔργα ἀνέχονται εἰς 190. ἐξ ὧν 9 γλυπτικά. Ἡ ἔκθεσις εἶνε ἐντελὴς ἰδιωτικὴ καὶ θὰ διαρκέσῃ ἐπὶ δέμηνον.

— Παρασχέθη ἡ ἄδεια εἰς ἐπιτροπὴν Πατρῶν ὑπὸ τὴν προεδρείαν του Σ. Μητροπολίτου Ἀθηνῶν ὅπως μέχρι τέλους Δεκεμβρίου 1920 συλλέξῃ ἔργονους καθ' ἅπαν τὸ Κράτος ὑπὲρ ἀνεγέρσεως ἐν Πάτρσι ἀνδριάντος του ἀρχιεπισκόπου Πατρῶν Γερμανοῦ.

— Ὁ γλύπτης κ. Στεργίου ἀπεπεράτωσε τὸ Ἡρῶν του δήμου Καστορείου διὰ τοὺς πεσόντας κατὰ τοὺς πολέμους 1912—1913.

ΘΕΑΤΡΑ

Θεατρικὴν κίνησιν τὸ παρελθὸν φύλλον μας δὲν εἶχε. Τὸ μόνον ἐξαιρετικὸν σημεῖον, τοῦ ὁποῦ ἔστω καὶ ἀργά, ἀξίζει νὰ μνησθῶμεν εἶνε ἡ ἀνακαίνισις του πιάσου Ἐνγκελ, διὰ τῆς προσορτήσεως πλήρους θιάσου τῆς Κ) πόλεως. Οἱ ἠθοποιοί, τελείως ἀγνωστοὶ εἰς τῆς Ἀθήνας, μᾶς ἔφεραν ἐπὶ σκηνῆς τὴν Βιέννην. Ὅλοι των κομποί, πεταχτοί, καλοντυμένοι, εὐγενεῖς τοὺς τρόπους, με ὑπόκρισιν φυσικὴν καὶ χαριτωμένην. Ἡ κ. Καλλινέα ὑψίφωνος ἐκ Σμύρνης ἔχει φωνὴν πλουσίαν καὶ συμπληρὴ, ἰδίως εἰς τῆς ὑψηλῆς νότες. Ἐπίσης ἡ ὑψίφωνος κ. Καλαρέτου, οἱ δὲ ὑφώνιοι Βεργάντας καὶ Τζινιόλης, οἱ κωμικοὶ Στυλιανόπουλος καὶ Κόττης ἤρσαν πολὺ. Ἡ Στέλλα Βιολάντη καλλίστη ὡς συμπτρέτα. Ἐδωσαν ὁ θιάσος νέα μόνον ἔργα, τὴν «Πριγκίπισσαν του Τσάρδας» τὴν «Νεράιδαν τῆς Ἀποκρηῆς», ἀμφότερα του Κάλμαν καὶ τὴν «Ἑλλην» πρωτότυπον ὑπερέτταν του διευθυντοῦ τῆς ὁρχήστρας κ. Βεργωτῆ.

— Ἐπίσης νέας ἐμφανίσεις εἶχον εἰς τὸ Ἑλλ. Μελόδραμα, τοῦ βαρυτόνου κ. Περόδης, μόλις εἰσοσσετοῦς, εἰς τὸν «Φάουστ», ὡς Βαλεντίνου, καὶ τὴν «Τραβιάταν», του κ. Πετρούλια εἰς τὸν «Ριγολέττον» καὶ του κ. Βλαστάρη εἰς τὴν «Λουκιάν».

— Με πολλὴν ἐπιτυχίαν ἐπαίχθη εἰς τὸ θέατρον Κοτοπούλη ἡ «Μονομαχία» του Λαβεντάν. Παλαιὸν ἔργον καὶ ὑπόθεσις κοινὴ, ἀλλὰ διάλογος θαυμάσιος καὶ ἡ διαχείρισις του θέματος πρωτότυπος. Μία γυ-

ναῖκα παλαίει μετὰ δύο ἀντιθέσεων. Ἦνε ἔγγαμος ἀλλὰ μὴ εὐχαριστημένη ἀπὸ τὸν ἄνδρα τῆς, ἕνα ἀνίκανον. Δύο ἀδελφοὶ τὴν τριγυρίζουν, ἕνας ἱατρὸς ὀλιστῆς, ὁ ἄλλος ἱερωμένος θρησκόληπτος. Ἡ γυναῖκα ἐκλύεται καὶ ἀπὸ τοὺς νόμους τῆς φύσεως καὶ ἀπὸ τὰ δόγματα τῆς πίστεως καὶ δὲν εὐρίσκει διέξοδον. Εἰς γέρον ἐπίσκοπος παρεμβαίνει τὴν ὁδηγῇ εἰς τὸν δρόμον τῆς ἀληθείας, τὸν ἀπόσκοπτον, ἀφου ὁ ἄνδρας τῆς ἐν τῷ μετὰξὺ ἀπέθανε καὶ ὁ ἄββας ἐπικρατεῖ.

Ἡ δ. Κοτοπούλη ἐπαίξε με τὴν χαρακτηριστικὴν αὐτὴν ψυχολογικὴν ἀντίληψιν. Πολὺ καλὸς ὁ κ. Μιράτ ὡς ἄββας καὶ ἀπὸ κάθε ἄλλην φορὰν καλλίτερος ὁ κ. Παλαιολόγος ὡς ἱατρός.

— 14 θέατρα καὶ θεατρίδια λειτουργοῦν. Ἀστέρες ἐπιθεωρησιακοὶ προσετέθησαν νέοι. Ἰδοὺ ἡ κατανομή των. — Εἰς τὸ Κεντρικὸν Δολότια Ἰωαννίδου, Γιώτα Λάσκαρη, Ντίνα Παντοπούλου, Σάσα Λάμπη, Λίσα Μπονέλλι, Μαίρη Φλερύ. — Εἰς τὴν Ἀλάμπραν Νίκα, Φύρστ, Βορδὸν, Τάλλα, Ὁλ. Καντιώτου, Νόρα Λεὸ. — Εἰς τὸ «Πανόραμα» Σωτηρία Ἰατρίδου, Μαντῶ Ἀνθοπούλου, Ἀθηνᾶ Βατίστα, Ρόζα Πρέστελ χορεύτρια.

— Εἰς τὴν «Ἀλάμπραν» ἐδόθη ἡ πρώτη ἐφέτος Ἐπιθεώρησις, τὸ «Σινεμά—Καμπαρέ» του κ. Δημητράκοπουλου. Αἱ σκηνὴ τῶν ἐφημεριδων, τοῦ ἱμπεριαλισμοῦ, τοῦ πιανίστα, τῶν ἀπεργιῶν, τοῦ φεμινισμοῦ ἦσαν ἐπιτυχεῖς.

— Τελευταῖον ἔργον ἀγεβιβάσθη ὑπὸ τοῦ διακόφαντος τὰς ἐργασίας του δι' ὅλον τὸ θέρος θιάσου του Ὁδεῖου, ἡ περιφημὸς κωμωδία του Στριμπεργ «Οἱ συνάδελφοι», διὰ πρώτην φορὰν παιζομένη ἐν Ἀθήναις.

— Ἡ Ἐταιρεία του Ἑλλήν. θεάτρου ἤρχισε τὰς παραστάσεις τῆς μετὰ τὸν «Οἰδίποδα Τύραννον», κατὰ μετάφρασιν καὶ σκηνοθεσίαν του κ. Φ. Πολίτου. Παραστάθη κατὰ τὸ Γερμανικὸν σύστημα, συνενωθεῖς τῆς σκηνῆς μετὰ τῆς πλατείας ἐπὶ τὸ ἀρχαιοπρεπέστερον. Κατὰ τὰ ἄλλα κανὲν ἐξαιρετικὸν ἐνδιαφέρον δὲν εἶχεν ἡ παράστασις. Ἐκ τῶν ἠθοποιῶν μόνον τοῦ κ. Βεᾶκη πρέπει νὰ γίνῃ μνεία καὶ τῆς δ. Ἀγρα. Ἡ μετάφρασις καλλιάρῃ ἀφου ὑπάρχει ἡ καλλίστη μετάφρασις του κ. Βλάχου ἥτο περιττὸν νὰ διαπραχθῇ γλωσσικὴ βεβήλωσις του ἀρχαίου ἀριστοουργήματος.

— Ἡ παρεπιδημοῦσα Ρωσσίς πριγκίπισσα κ. Τσερκάσκη ἐπαίξεν ἐκτάκτως τὴν «Ἀἰδᾶν» μετὰ του Ἑλληνικοῦ μελοδράματος καὶ τῶν Ἰταλῶν αἰοιδῶν εἰς τὰ «Ὀλύμπια» καὶ εἰς τὸ Στάδιον. Ἡ κ. Τσερκάσκη τὸ ρόλον τῆς Ἀἰδᾶς παίξει κατ' ἴδιον τρόπον. Ἐδειξε ὅχι μόνον φωνὴν γλυκεῖαν καὶ ἐκφραστικὴν, ἀλλὰ καὶ χαρίσματα ἠθοποιίας εἰς στάσεις καὶ κινήσεις ἐξαιρετικά. Ἡ κ. Φάσιο καὶ οἱ κ. κ. Βράλια, Οἰκονομίδης καὶ Σεσάνα ὑπῆρξαν ἀντάξιοι συνεργάται τῆς. Ἀλλ' ἐκ τῆς συνεργασίας αὐτῆς συνετέλεσθη καὶ κατὰ περίεργον. Ἡ κ. Τσερκάσκη ἔφυλε Ρωσιστί, οἱ Ἰταλοὶ Ἰταλιστί, οἱ Ἕλληνες Ἑλληνιστί. Τελεία διεθνὴς παράστασις. Τὸ κόρο, ὡς πάντοτε, ἐλαττωματικόν.

→ Μετὰ τὸν «Πλέσσαν—γυναῖκα», ἐφέτος εἶχον τὸν «Πλέσσαν—ἄνδρα», κατὰ διασκευὴν γαλλικῆς κωμωδίας, ὑπὸ τοῦ κ. Ξενοπούλου καὶ πάλιν γενομένην. Ὁ κωμικὸς καλλιτέχνης ἔσχε τὴν εὐκαιρίαν νὰ σημειώσῃ μίαν νέαν ἐπιτυχίαν ὑποκρίσεως.

— Εἰς τὸ «Πανελλήνιον» ἐδόθη ἡ ὑπερέττα του «Ἀἰσλερ «Στὸ Παραβάν». Ἀμπερῆτον εὐθύμην, κωμικώτατον εἰς τὴν γ' πράξιν. Μουσικὴ Βιεννέζικη χαριτωμένη.

ΣΥΜΜΙΚΤΑ

Ὁ Δῆμος Ἀθηναίων ἀπεφάσισε τὴν σύστασιν Φιλαρμονικῆς. Πρὸς τοῦτο ἐψηφισε 70,000 διὰ τὴν ἐξ Ἰταλίας προμήθειαν μουσικῶν ὀργάνων καὶ διὰ

τήν λειτουργίαν της. Ἡ διεύθυνσις θ' ἀνατεθῇ πιθανώτατα εἰς τὸν κ. Λαυράγκαν.

— Ὁ κ. Ἰω. Πετρόφ ὁ ἐκ Μόσχας ἐδωρήσατο εἰς τὴν Βιβλιοθήκην τῆς Βουλῆς τὴν βιβλιοθήκην του ἐκ 300 τόμων, ἵνα φυλαχθῇ ὡς μαρτύριον τῶν ὑπὲρ τῆς Μακεδονίας συγγραφικῶν του ἀγώνων. Ἐν αὐτῇ καταλέγονται συγγράμματα σπάνια, ἐθνολογικῆς κυρίως ὕλης.

— Εἰς τὸ Ληξοῦρι ἐγένετο φιλολογικὸν μνημόσυνον τοῦ προ τριετίας θανόντος σατυρικοῦ ποιητοῦ Μικέλη Ἀβλίζου, τὴν πρωτομαγιάν. Ἐπὶ τοῦ τάφου του ὠμίλησεν ὁ κ. Θ. Μομφερράτος καὶ ἀπήγγειλε στίχους ὁ κ. Γ. Δαλλαπύρτας. Προσεχῶς θὰ ἐκδοθῶν εἰς βιβλίον τὰ σατυρικά καὶ λυρικά ποιήματα του μετὰ βιογραφικῶν καὶ κριτικῶν σημειώσεων.

— Ὁ Ἀβερῳφειὸς Δραματικὸς Διαγωνισμὸς τοῦ Ὁδείου Ἀθηνῶν ὑπέστη μεταρρυθμίσεις εἰς τὴν νέαν τὴν προκηρῦξιν διὰ τὰ ἔτη 1918—1919 ἐπὶ νέων καὶ λογικωτέρων βάσεων. Λεῖπουν εἰς τὸ ἔξι οἱ περιορισμοὶ τῆς ὑποβολῆς τῶν ἔργων εἰς τὴν κριτικὴν Ἐπιτροπὴν, ἡ γνωστὴ δὴλωσις ἐπὶ τῶν Προγραμμάτων ὅτι «μετέχουν τοῦ Ἀβερῳφείου» κτλ. Μετέχουν αὐτοδικαίως τοῦ Διαγωνισμοῦ ὅλα τὰ ἀνέκδοτα πρωτότυπα ἔργα, τὰ ἀναβιβασόμενα ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἀπὸ 1 Νοεμβρίου 1918—31 Δεκεμβρίου 1919. Δύναται δὲ νὰ μετᾶσχουν ἐπίσης καὶ τὰ ἀπὸ 1 Ἰανουρίου 1918 διδασθέντα ἔργα, ἂν ἀναδιδασθῶσιν ὅπως τοῦλάχιστον μέχρι τῆς 31 Δεκεμβρίου 1919. Ἡ νέα κριτικὴ ἐπιτροπὴ ἀπετελέσθη ἀπὸ τοὺς κ. κ. Σίμον Μενάρδον, Ἰωάννην Ζερβὸν καὶ Παῦλον Νιρβάναν.

— Τὸ Κόντειον φιλολογικὸν διαγώνισμα παρετάθη μέχρι τῆς 31 Μαρτίου 1920. Θέματα εἶνε τὰ ἑξῆς :

- 1) Τὰ παρ' Εὐσταθίῳ, ἐν ἅσιν τοῖς συγγράμμασιν αὐτοῦ, στοιχεῖα τῆς τότε λαλουμένης γλώσσης ἐν σχέσει πρὸς παλαιότερα καὶ μεταγενέστερα.
- 2) Αἱ γλωσσικαὶ σπουδαὶ τοῦ Ἀθηναίου καὶ τοῦ Πολυδεύκους.
- 3) Ἡ γλώσσα τῶν ποιητῶν τῆς Ἀττικῆς κομῆδας, ἀρχαίας, μέσης καὶ νέας.

— Ἐν τῇ Μεγ. αἰθούσῃ τοῦ Πανεπιστημίου ἀνεγνώσθη ὑπὸ τοῦ κ. Σκια ἡ ἔκθεσις τοῦ Σεβαστοπούλειου γλωσσικοῦ ἀγώνος. Ἐβραβεύθη ὁ φοιτητὴς κ. Ε. Ἰωάννου. Ὁ κ. Σκιας ἀνεκίνησε τὸ γλωσσικὸν ζήτημα, ὑπεραμυνθεὶς πειστικῶς τῆς ἀγνῆς καθαρευούσης.

— Ὁ διεθυντὴς τῆς Ἐθν. Πινακοθήκης κ. Ζ. Παπαντωνίου ὠμίλησεν πρὸς τοὺς ἐν Συνεδρίῳ συνελθόντας ἐκπαιδευτικοὺς ἐπιθεωρητάς περὶ τῆς Ἀναγεννήσεως καὶ εἰδικῶς περὶ τῶν τριῶν σχολῶν, τῶν ὁποίων ἔργα ὑπάρχουν εἰς τὴν Πινακοθήκην, τῆς Ἑνετικῆς, Φλωρεντινῆς καὶ Φλαμανδοολλανδικῆς. Ἦτο ἐν μᾶθμα ἀισθητικῆς, ἐπεξηγητικῆς τῶν χαρακτηριστικῶν ἔργων τῆς Ἀναγεννήσεως, πρωτοτύπων καὶ ἀντιγράφων, τῶν κοσμοῦντων τὴν Πινακοθήκην, ἐν τῇ ὁποίᾳ καὶ ἐγένετο ἡ διάλεξις.

— Εἰς τὴν Πρώην εὐφημότατος λόγος γίνεται περὶ τοῦ ὑμῶνον κ. Ὁδυσσεὺς Λάππα. Οἱ κριτικοὶ τὸν χαρακτηρίζουν ὡς «λίρικο σπίντο». Ἰδίως εἰς τὴν «Κάρμεν» θριαμβεῖ μετὰ τὴν σπανίαν δραματικὴν φωνὴν του, τὴν ἐκφραστικωτάτην. Τὸ πρῶτον ἐνεφανίσθη ἐπὶ σκηνῆς τῇ 1914 ἐν ἡλικίᾳ 22 ἐτῶν εἰς τὴν Σκάλαν τοῦ Μιλάνου καὶ κατόπιν ἔπαιζεν εἰς διαφόρους Ἱταλικὰς πόλεις. Ἐχει παῖξῃ ἐπὶ μελοδράματα ἕως τώρα. Προσεχῶς μεταβαίνει εἰς Ἀμερικὴν, ὅπου θὰ λαμβάνει 3000 δραχμ. καθ' ἑστέραν. Καὶ ἐν Λονδίῳ, ὅπου ἤδη παίζει, ἐκρίθη εὐμενέστατα.

— Ἐωρτάσθη ἡ 75τῆρις ἀπὸ τῆς ιδρύσεως τῆς Ριζαρίου Ἐκκλησιαστικῆς σχολῆς. Ὁ διεθυντὴς αὐτῆς ἀρχ. κ. Χρ. Παπαδόπουλος ὠμίλησε περὶ τοῦ

ἔργου της. Ἐκ τῆς σχολῆς ἐξῆλθον μέχρι τοῦ 1970 μαθηταί. Ἡ περιουσία τοῦ ιδρύματος 900,000 δρ. ἀνῆλθεν εἰς 6 ἑκατομμύρια.

— Ὁ ἐν Παρισίοις ἐσχάτως ἀποβιώσας Ν. Ξελὸς, ἐκτὸς τῶν 300,000 δρ. καὶ τῆς βιβλιοθήκης του, τὰ ὁποῖα δωρεῖ εἰς τὸν «Γαλλοαρκόν», κατέλειπε διὰ τῆς διαθήκης του δύο μεγάλας προσωπογραφὰς τοῦ Ἀλφρέντ - ντε - Μυσσέ καὶ τῆς ἀδελφῆς ἔργα τοῦ ζωγράφου τῆς αὐτῆς ρωμαντικῆς ἐποχῆς. Κεῖνέ, εἰς τὴν Ἐθν. Πινακοθήκην. Ἐπὶ κατέλειπε ἐν Πατριαρχικὸν συγγίλιον ἐπὶ μεμνηνῆς, ὡς καὶ ἐν Πρακτικῶν τῆς Ἐθνοσυνελεύσεως εἰς τὴν Ἐθνολογικὴν καὶ Ἱστορικὴν Ἐταιρείαν.

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΠΡΟΣ ΤΗΝ «ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗΝ»

Ἐπιτροπαὶ ἀδρανεῖς

Ὑπάρχει ἐπιτροπὴ ἑκατονταμελὴς μὲ παραστάδας, εἰδικὸς λεγομένης ὑποεπιτροπᾶς, διὰ τὸν ὁρισμὸν τῆς Ἐκατονταετηρίδος τῆς Ἑλλ. Ἐπαναστάσεως. Συμπληροῦται ἔτος ἀπὸ τῆς συστάσεώς της καὶ ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ αὐτῇ ἐρωτῶμεν : Τί γίνονται κάμουν; Σιγῇ καὶ βιβλῷ μυστήριον καλύπτει τὸν ὕπαρξιν των. Τόσα σχέδια διαλαλήθεντα, ὑπνώττει ληθαργοῦν. Οὐτε μίαν ἐορτὴν δὲν ἡμποροῦμεν κάμωμεν :

Παραεπιτροπος

Δύσκαλε ποῦ δίδασκες...

Μετὰ τὸν κ. Πολίτην, ὅστις ἐτράβηξε δυνατὰ ἀντιὰ τῶν μαλλισρῶν καὶ ἄλλος στυλοβάτης, ὁ Παλαμᾶς ὅστις πρὸ πολλοῦ νοσταλγεῖ τὴν καθαρὰ οὐσαν, ἀρχίζει νὰ ἀπογοητεύεται ἀπὸ τὰς μαλλισρᾶς ἀνοησίας. Καὶ ἀνησυχῶσιν ἐκ νέου οἱ χυδαῖοι καὶ τὰς ἀνησυχίας τὸν διηρημένευσεν ὁ «καθημερινὸς» κριτικὸς κ. Κάκκιος Καμπάνης, νεοφώτιστος μαλλισρὸς—ὀνόματι καὶ πράγματι μετὰ τὰς μαλλισρᾶς εἶδει πόλλας. Ἐρωτήσατέ τον, παρακαλῶ. Διατί ποῦ ἔχει κηρυχθῇ κατὰ τῆς καθαρευούσης, γὰρ ἐναντίον της εἰς . . . καθαρεύουσιν ;

Ταχυδρόμος

Διὰ τὴν Ἱερὰν Σύνοδον

Ἡ Ζὰν Δ' Ἀρκ ὀνομάσθη ὑπὸ τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας ἁγία. Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ αὐτῇ ἐρωτῶμεν διατί νὰ μὴ ἀνακηρυχθῶν ἅγιος ὑπὸ τῆς ἰδικῆς Ἐκκλησίας ὁ ἀπαγχονισθεὶς Πατριάρχης Γρηγόριος Ε' καὶ ὁ Ἀθανάσιος Διάκος; Ἡ Ζὰν Δ' Ἀρκ ἀπεκρίθη ὅτι ἔκαμε θαύματα. Ἀλλὰ μήπως ὁ Διάκος δὲν ἦτο ὁ πρόδρομος τοῦ θαύματος, τὸ ὁποῖον γένηται Ἑλληνικὴ Ἐθνεγερσία ;

Λαϊκὸς

Τὸ Ἀθηναϊκὸν τραγούδι

Κύριε Διευθυντά,

Ὑπὸ τῆς Ἐταιρείας τῶν Θεατρικῶν συγγραφέων προεκηρύχθη δεύτερος διαγωνισμὸς πρὸς σύνθεσιν λαϊκοῦ τραγουδιοῦ. Ἠκούσατε κανὲν ἐκ τῶν βραβεθέντων πέρουσι νὰ τὸ τραγουδοῦν πονθενά :

Ἀμοιῶδες